

Sygn. akt I C 843/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa (...)1 (...) (...) G.

przeciwko **M. G.**

o zapłatę kwoty 607,18 zł

I/ zasądza od pozwanej **M. G.** na rzecz strony powodowej (...)1 (...) (...) G. kwotę **325,31 zł** (trzysta dwadzieścia pięć złotych trzydzieści jeden groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 30 września 2015 roku do dnia zapłaty;

II/ w pozostałej części postępowanie umarza;

III/ zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **227 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 843/15**

UZASADNIENIE

Strona powodowa E.1 (...)w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 607,18 zł z odsetkami ustawowymi: od kwoty 600,70 zł od dnia

08 maja 2015 r. i od kwoty 6,48 zł od dnia 07 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu, wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wskazała, że wnosi o wydanie nakazu zapłaty na podstawie umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych, łączącej pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o., a także na podstawie noty obciążeniowej nr (...) z dnia 26 marca 2013 r. oraz noty odsetkowej nr (...) z dnia 19 kwietnia 2013 r. Dalej strona powodowa podała, że pozwana z tytułu przedmiotowej umowy winna była uiścić na rzecz wierzyciela pierwotnego kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, czego jednak nie uczyniła. Nadto podała, że nabyła na podstawie umowy ramowej przelewu wierzytelności

z dnia 17 stycznia 2014 r. wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej, a wynikającą wprost z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a w zasadzie w związku z jej nienależytym wykonaniem, w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Podała też, że wezwała pozwaną do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała jednak spłaty zadłużenia, co czyni niniejsze powództwo zasadnym i koniecznym.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2015 r. pozwana ustosunkowując się do żądania pozwu oświadczyła, że porozumiała się ze stroną powodową odnośnie zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w trzech ratach, przy czym pierwsza z tych rat w wysokości 150 zł ma być zapłacona do końca tego tygodnia, następna w wysokości 200 zł do 20 września 2015 r., zaś ostatnia rata do 20 października 2015 r. W związku z tym oświadczeniem Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do złożenia oświadczenia na piśmie, w związku ze wskazanym przez pozwaną na rozprawie zawarciem ugody pozasądowej między stronami co do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w ratach, czy strona powodowa podtrzymuje żądanie pozwu, czy też ewentualnie cofa pozew.

W wykonaniu powyższego zobowiązania, w piśmie procesowym z dnia 07 września 2015 r. pełnomocnik strony powodowej, z uwagi na fakt dokonania przez pozwaną dobrowolnej wpłaty kwoty 150 zł na rzecz należności dochodzonej pozwem, jedynie ograniczył powództwo do kwoty 471,96 zł.

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r. pozwana przedłożyła do wglądu potwierdzenie wpłaty gotówkowej dalszej kwoty 150 zł w dniu 28 września 2015 r. na poczet zadłużenia wobec strony powodowej. Jednocześnie oświadczyła, że nie zdołała zgromadzić środków na dokonanie wpłaty pozostałej części zadłużenia, obejmującej należność główną, zgodnie z deklaracją złożoną na rozprawie w dniu 30 września 2015 r. W związku z tym

z tym Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do złożenia oświadczenia na piśmie w terminie 14 dni, czy w związku z dokonaniem przez pozwaną w dniu 28 września 2015 r. wpłaty dalszej kwoty 150 zł na poczet zadłużenia dochodzonego pozwem, strona powodowa ogranicza żądanie pozwu, a jeżeli tak, do jakiej kwoty.

W piśmie procesowym z dnia 14 grudnia 2015 r. pełnomocnik strony powodowej,

z uwagi na fakt dokonania przez pozwaną kolejnej dobrowolnej wpłaty kwoty 150 zł na rzecz należności dochodzonej pozwem, ograniczył powództwo do kwoty 325,31 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. G. związana była z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (operatorem sieci O.) umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której przedmiotem było umożliwienie pozwanej wykonywania połączeń telefonicznych, a także dostęp do innych usług. Za świadczenia te pozwana winna była uiszczać opłatę abonamentową oraz opłatę za wykorzystane impulsy i transfer danych według cennika zawartego w umowie, na podstawie wystawionych faktur (not obciążeniowych). Ostatecznie pozwana z tytułu przedmiotowej umowy winna była uiszczyć na rzecz wierzyciela pierwotnego kwotę 486,97 zł, zgodnie z notą obciążeniową z dnia 26 marca 2013 r. oraz kwotę 6,48 zł, zgodnie z notą obciążeniową z dnia 19 kwietnia 2013 r., czego jednak nie uczyniła.

Dowód: odpis umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...)

z dnia 17 lipca 2008 r. wraz z załącznikami, kserokopia Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej (...) (...)i (...)przez spółkę pod firmą (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą w W.z dnia 19 września 2005 r., uwzględniającego zmiany wprowadzone od dnia 01 stycznia 2014 r., odpisy noty obciążeniowej nr (...)z dnia 26 marca 2013 r. i noty odsetkowej nr (...)z dnia 19 kwietnia 2013 r.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 r. wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej w powyższej kwocie nabyła strona powodowa E.1 (...)(...) G..

Dowód: odpis umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 r., zawartej pomiędzy Spółką (...) SA z siedzibą w W. a stroną powodową, odpis zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 14 lutego 2014 r.

Pismem z dnia 14 lutego 2014 r. strona powodowa wezwała pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 538,89 zł, obejmującej należność główną w kwocie 493,45 zł i odsetki od niezapłaconej noty obciążeniowej, wynoszące na dzień 14.02.2014 r. kwotę 45,44 zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała jednak spłaty zadłużenia.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 14 lutego 2014 r.

W toku postępowania pozwana dokonała dobrowolnych wpłat dwóch kwot po 150 zł na poczet należności dochodzonej pozwem.

Okoliczność bezsporna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, po jego ograniczeniu przez stronę powodową w związku z dobrowolną zapłatą przez pozwaną w toku postępowania części należności dochodzonej pozwem, jest zasadne w całości.

Po pierwsze, należy wskazać, że okoliczności faktyczne sprawy nie budziły wątpliwości. Fakty przytoczone przez stronę powodową w pozwie zostały bowiem w istocie przyznane przez pozwaną. Pozwana poprzez zaś dokonanie wpłaty na poczet zadłużenia, uznała obciążający ją względem strony powodowej dług. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. występuje w przypadku wyraźnego oświadczenia woli dłużnika lub innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela. Cechy takiego zachowania nosiło zachowanie pozwanej.

Po drugie, w niniejszej sprawie Sąd ustalił ponadto, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 r. wierzytelność przysługująca (...)(...)

(...)Względem pozwanej z tytułu niezapłaconych należności wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, została nabyta przez stronę powodową. Należy tylko wskazać na przepis art. 509 § 2 k.c., który stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa,

w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Pozwana w toku postępowania dokonała zapłaty łącznej kwoty 300 zł na poczet należności dochodzonej pozwem, co wynika wprost z pism procesowych strony powodowej, ograniczających wobec częściowej spłaty zadłużenia powództwo o tę kwotę. Wobec częściowej spłaty nadal uzasadnione było więc żądanie pozwu w pozostałej części dotyczącej należności głównej, to jest w kwocie 325,31 zł, jak również żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 30 września 2015 r. Podstawę prawną do uwzględnienia żądania odsetkowego stanowią przepisy art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tego artykułu wynika bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody

i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się więc zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinięcie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 r., I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania.

Strona powodowa w toku procesu, na skutek dokonania przez pozwaną częściowej spłaty zadłużenia, ograniczyła powództwo do kwoty 325,31 zł wraz ze wskazanymi wyżej odsetkami, co obligowało Sąd do umorzenia postępowania w pozostałym zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak

w punktach I i II wyroku.

Według przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw

i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie natomiast z przepisem art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle wskazanych przepisów, na koszty procesu poniesione przez stronę powodową składały się: opłata skarbową od pełnomocnictwa

w kwocie 17 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł i wynagrodzenie radcy prawnego

w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Należało przy tym obciążyć pozwaną tymi kosztami, gdyż w istocie w całości przegrała ona niniejszy proces. Zaspokojenie przez pozwaną roszczenia w toku procesu uznać bowiem winno się za jednoznaczne z przegraną sprawy.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak

w punkcie III wyroku.